

Viure en català

Tinc ganes de contar una anècdota que explica alguna cosa de la situació lingüística que vivim. Fa unes setmanes volia anar a dinar al Hard Rock Café que hi ha a Barcelona, a la plaça de Catalunya. Hi havia molta gent i, com que no havia reservat taula, em vaig témer que no en trobaria. Per això, vaig demanar directament al xicot que em va rebre si ho tenien ple. De seguida vaig veure que no m'entenia i vaig reformular la pregunta amb unes altres paraules, demanant-li si hi havia lloc. Com que continuava sense desxifrar els meus mots, vaig acabar parlant-li en castellà i, efectivament, em va confirmar que, si volia dinar allà, hauria d'esperar una estona llarga. Estic convençut que els responsables del Hard Rock Café seleccionen detingudament el personal. Estic segur que demanen una sèrie de característiques personals i competència en diferents idiomes. No dic pas que sigui sorprenent, ni escandalós, però sí que resulta altament simptomàtic que entre els requisits per treballar al local de Barcelona no hi hagi el de, com a mínim, entendre el català.

Un fenomen sociolingüístic insòlit que es dona a Catalunya és la proliferació, cada vegada més estesa sobretot en grans zones urbanes, de persones que parlen diverses llengües però no coneixen la llen-

gua pròpia del territori, que és una de les dues llengües oficials al país. Sovint, a més, aquestes persones treballen de cara al públic i, per tant, són capaços d'entendre i adreçar-se a la clientela en castellà, anglès, francès, alemany o italià, però són incapaços de fer-ho en català, una llengua que de vegades ni tan sols entenen. I la conclusió és tan evident que fa vergonya haver de recordar-la: si no entenen el català és perquè no els cal.

Paral·lelament a aquest fenomen, resulta que tot sovint, en alguns mitjans i, de manera constant, a les xarxes socials, es vol mostrar una realitat lingüística completament tergiversada i s'assegura que molts catalans (implícitament associats amb l'independentisme) practiquem el canibalisme més salvatge amb els qui gosen utilitzar el castellà a casa nostra. Com a reacció a aquest intent de contaminació mediàtica, apareixen també milers de testimonis que confirmen l'evidència: que a Catalunya es pot viure perfectament només en castellà, sense atacs per part de ningú. Així, sovint llegim comentaris benintencionats del tipus: "Estudié un año en Cataluña y no tuve ningún problema con el idioma", "Mis padres llevan más de cincuenta años en Cataluña y no hablan ni una sola palabra en catalán", "Cuando ven que no hablo catalán, enseguida cambian de lengua". Hem arribat al punt, doncs, en què per mostrar la nostra bondat hem d'anar recordant aquesta realitat i ens oblidem de recordar-ne una altra: que a Catalunya és impossible viure en català.

